

שיעור 7*
12 - אוגוסט

ישוע רצה בטובתם

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפרקים והפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: יונה
3:4-4; לוקס 19:38-42; מתי 5:43-47; קורינתיים א' 13; מארק 8:22-25;
פיליפיים 2:3-5; יעקב 2:14-17.

פסוק לשינון: "ירוּשָׁלַיִם, יְרוּשָׁלַיִם, הַהוֹרֵגַת אֶת הַנְּבִיאִים וְסוֹקֵלַת אֶת
הַשְּׁלֹחִים אֵלֶיהָ, כִּמָּה פְעָמִים חִפְצָתִי לְקַבֵּץ אֶת בְּנֵיךָ פְתֵרְנִגְלַת הַמְּקַבְּצֵת אֶת
אֶפְרוּחֶיהָ תַחַת פְּנֵיהָ וְלֹא רָצִיתָם." (מתי 23:37).

בשבת בבוקר במהלך שיעורי השבת בקהילה ניתן לראות לעיתים קרובות בחוץ צעירים על גלגליות. למה? משום שקהילת המאמינים נפגשת במתנ"ס קהילתי ליד פארק הגלגליות. ואם אתם חושבים שאלו שבאים על הסקיבורדים שלהם לא רצויים, חישבו שנית. בניסיון למנוע פשע בקרב בני הנוער בנתה הממשלה את הפארק במטרה לספק פעילות קצת יותר בריאה. לכנסלמה הבנייה של המרכז והפארק רצתה הממשלה שקהילת מאמינים תקיים את ההשתחויה שלה בבניין. מנהיגי הקהילה הרגישו שנוכחות קהילת המאמינים תהווה השפעה מורלית חיובית על בני הנוער המשתמשים בפארק. הם הזמינו מספר קהילות מאמינים אולם רק סוג אחד נענה, וזו הקהילה שמתאספת בשבת בבוקר ללימוד והשתחויה. חברי הקהילה האדבנטיסטית היו נלהבים מאוד לעבור לבניין משום שבני הנוער היו חלק מהיעד שלהם. ההגדרה של הקהילה המקומית הזו של קהילת מאמינים היא: קהילה שלא קיימת עבור עצמה. זו צריכה להיות ההגדרה של כל הקהילות שלנו.

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-13 באוגוסט.

יונה בנינווה

קיראו את יונה 4:6-4:3. איזו בעיה יש בגישה של יונה?

ביונה פרק 4 יושב הנביא מזרחה מהעיר הגדולה נינווה. הוא בישר את מסר האבדון, נבואת הזעם שניתנה לו על-ידי אלוהים. הוא מהרהר על מסעותיו, מיאונו ללכת לנינווה, טקטיקות הברחה שלו, דרישתו המתמדת של אלוהים שיונה יחזור למשימתו, המסע בן שלושת הימים בבטן הדג והמסע הארוך לתוך היבשה מקו החוף. והכל בשביל מה? שאלוהים יראה את חסדו עבור המתועבים האלה? תושבי העיר חזרו בתשובה אולם יונה הרגיש נבגד. הוא הרגיש חסר כבוד ומנוצל. תקוותו הייתה שעיר עובדת אלילים זו שמנתה 120,000 איש תיהרס ובתוך כך תיראה עדיפותו של אלוהים כלפי העם הנבחר ותוצדק שינאתו של יונה כלפי תושבי נינווה.

קיראו את לוקס 42-38:19. מה קורה כאן? מהי גישתו של ישוע כלפי ירושלים?

800 שנים לאחר זמנו של יונה רכב ישוע על חמור ברכס ההר הצופה לעבר ירושלים. קריאות של הלל נשמעו באוויר "הושע-נא לְבִן-דָּוִד! בְּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְהוָה! הוֹשֵׁעַ-נָּא בְּמִרְוָמִים" יחד עם קריאות תקווה "שְׁלוֹם בְּשָׂמִים וְכְבוֹד בְּמִרְוָמִים". (מתי 9: 21; לוק' 19: 38). בתוך כניסת הניצחון של ישוע ובעוד הוא מתקרב לעיר הוא עוצר ומקונן לה: "לו יָדַעְתָּ הַיּוֹם גַּם אֶת אֶת אֲשֶׁר אֶלֵי שְׁלוֹם! אֲלָא שְׁעָתָה נִסְתֵּר הוּא מֵעֵינֶיךָ" (לוק' 42: 19). שימו לב לניגוד, יונה עושה את רצון האלוהים בהסתייגות, ואין הוא מודאג כלל מרווחתם של התושבים. ישוע מתקרב לירושלים ובליבו נטל אחד: שהם יקבלו את הישועה שהוא מציע להם במחיר אישי עצום מבחינתו. שתי ערים, נינווה וירושלים. שני שליחים, יונה וישוע. ההבדל ברור. ישוע נותן דוגמה נטולת אנוכיות ויחס איכפתי המבקש את טובתם של האנשים. מי ייתן ונגלה אותו יחס וגישה בעזרתו של האדון בדיוק כשם שראינו ביחסו של ישוע כלפי האבודים.

כיצד משפיעה אנוכיות על היחס שגורם למישהו להיות חסר התחשבות ודאגה לישועתם של אחרים?

העיקרון שאומר 'בכל זאת'

מצורע התקרב לישוע והתחנן לרפואה. חוכמה קונבנציונלית אומרת שהאיש צריך להיות בהסגר. ישוע הטהור הושיט את ידו ונגע בו בכל זאת (מתי 4-1: 8). פטרוס מתכחש לישוע שלוש פעמים בזמן המעצר שלפני משפטו של ישוע (יוח' 18). לאחר קומו לתחייה, חוקר ישוע את ליבו של פטרוס ובכל זאת מסמיך אותו לשירות בשמו (יוח' 21). קהילת המאמינים בקורינת לא הוקירה את סמכותו והשפעתו של שאול השליח אולם הוא שירת אותם בכל זאת (קורינתיים ב' 15, 14: 12). ההחלטה שלעשות דברים בכל זאת או אף על פי, היא חיונית לגילוי אופיו של זה שרוצה בטובתם.

"מיליוני אנשים על סף מוות כבולים באזיקי הבורות והחטא, ואפילו לא שמעו אודות אהבת המשיח אליהם. אם היינו עומדים במקומם מה היינו רוצים שיעשה עבורנו? כל עוד יש בכוחנו לעשות זאת אנו תחת חובה כלפיהם. החוק של המשיח בחיינו, שעל פיו כל אחד מאיתנו חייב לעמוד במשפט לפניו ולהיות מזוכה או מורשע מסתכם כך: "כָּל מִה שֶׁתִּרְצוּ שְׂיַעֲשׂוּ לָכֶם בְּנֵי הָאָדָם, כֵּן גַם אַתֶּם עֲשׂוּ לָהֶם, כִּי זֹאת הַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים" (מתי 12: 7)."- אלן ג'יי ווייט, 'חמדת הדורות', עמ' 640.

כלל הזהב הזה הוא היסוד להלך המחשבה של קבוצה פעילה לטובת הזולת שצריכה לחשוב תחילה מה יפיק מירב התועלת עבור קהל היעד במקום לדאוג לרווחת הקבוצה הפועלת.

קיראו את מתי 47-43: 5; לוקס 27, 35: 6; לוקס 23: 34. איזו נקודת חיונית מגלה לנו ישוע כאן בעניין הגישה שלנו כלפי מעמד חברתי מסויים?

ישוע קורא לנו להראות אהבה וטוב לב לאנשים למרות העובדה שהם שונאים אותנו או שאולי הם אפילו אויבינו. שימו לב שישוע קושר את המעשים והגישה הזו לאופיו של אלוהים עצמו. "אֲדַרְבָּא, אֶהְבֵּנו אֶת אוֹיְבֵיכֶם וְהִיטִיבוּ וְהָלוּ מַבְלֵי לְצַפּוֹת לְגַמּוּל, וְרַב יִהְיֶה שְׂכָרְכֶם וּבְנֵי עֲלִיוֹן תִּהְיוּ, כִּי טוֹב הוּא גַם לְכַפּוּי טוֹבָה וְגַם לְרָעִים" (לוק' 35: 6).
כיצד נוכל להבין את הרעיון הזה? אלוהים טוב לכפויי הטובה ולרעים? כיצד זה עונה לשאלה: איך זה שרשעים משגשגים לפעמים? כיצד עוזר לנו להבין טוב יותר את תמונת המצב העכשווית? כיצד משקף הפסוק ברומיים 2: 4 את המציאות הזו?

האהבה אף פעם לא כושלת

על-פי דבריו של ישוע שתי המצוות הגדולות ביותר הן לאהוב את אלוהים ולאהוב את רעינו- תמצית עשרת הדברות (לוק' 27,28: 10). הוא גם הראה לנו מי הם רעינו (לוק' 29-37: 10). ללא ספק היו חייו של ישוע מתחילתם ועד קורבן המשיח ביטוי לאהבה הטהורה של אלוהים שהוא התגלמותה של האהבה (יוח' 16: 4). אם כך בשביל לשקף את אופיו של אלוהים, על-מנת לגלות את האלוהים ודמותו אליהם עלינו לאהוב אותם. הגו ברעיון שהסיבה העיקרית לתירוצים של אלו שדחו את ישוע ואת המשיחיות בכלל היו אלו שטענו שהם עצמם משיחיים.

איזה דוגמאות מההיסטוריה ומימינו תוכלו לספק שבהן 'משיחיים' או אלה שטענו או טוענים שהם משיחיים עשו מעשים נוראים בשמו של ישוע? איזו אזהרה קיימת אפילו בספר דניאל ממציאות נוראה זו? (דני' 7: 24,25; רומ' 2: 24).

אין פלא שכל-כך הרבה אנשים מכל הזמנים והדורות ואפילו בימינו לא נלהבים בכלל ממשיחיות. וזהו ההכרח לגלות את המשיח לזולת בדרך שבה אנו חיים את חייו באופן מעשי. שום דבר לא יכול להעיד על אהבתו של ישוע בצורה יותר בולטת מאשר שהיא תבוא לידי ביטוי בחיינו.

קיראו את קורינתיים א' 13. מה אומר שאול? מהי אהבה? מה מתאר את ההיפך ממנה? מה כוחה של האהבה על פיו? ממה נמנעת האהבה? כיצד צריכה האהבה להשתקף בחיינו כמשיחיים וכיצד שייכת האהבה לאופי של מתן העדות שלנו לקהילה הסובבת אותנו? אילו שינויים תצטרכו לאמץ במטרה לגלות אהבה שכזאת?

המגע השני

קיראו את מארק 25-22:8. איזה לקח רוחני נוכל ללמוד מהעובדה שהמגע הראשון של ישוע לא ריפא לגמרי את העיוור?

לאחר שירק ישוע בעיניו של העיוור הוא סמך את ידיו עליו ושאל: "האם אתה רואה משהו?" (מארק 23:8). מדוע ירק ישוע בעיניו? ספרות עתיקה מעידה על מספר דוגמאות שבהם נעשה שימוש בריר על-ידי רופאים. נס זה מזכיר קצת את הריפוי של החירש אילם בדקפוליס זמן קצר לפני כן (מארק 31-37:7). אולם להבדיל מכל ניסי הריפוי שעשה ישוע היה מקרה זה היחיד שתועד כריפוי בשני שלבים.

קיראו שוב את מארק 23,24:8. כיצד אתם מבינים את תשובתו של האיש לשאלה: 'האם אתה רואה משהו?'

"אני רואה אנשים; כמו עצים אני רואה אותם מתהלכים" (מארק 24:8). זאת אומרת שהוא יכל להבדיל בינם לבין העצים רק בגלל שהם היו בתזוזה. מבחינה רוחנית כיצד נוכל לייחס תקרית זו לחיים שלנו? ייתכן שאחרי שישוע נותן לנו ראות רוחנית אז אנחנו משוקמים לגמרי. ייתכן שנראה 'אנשים כמו עצים', כאובייקטים. וזה יכול להעיד שעדיין איננו רואים כפי שצריך, יש לנו עדיין עיורון מסויים לצרכי הזולת ואיננו רואים אותם כאנשים ממש עם צרכים ממשיים. הם אובייקטים, נתונים, כמו חפצים שהיינו רוצים שהם יצטרפו לקהילת המאמינים שלנו אולי בכדי להראות שיש לנו תוצאות במסעות הושט היד שלנו ולהראות כמה טובים שאנחנו. בגלל גישה כזו אנוכית רבים מהחברים החדשים האלה לא ישארו בקהילת המאמינים זמן רב.

קיראו שנית את מארק 25:8. מדוע אם כן ריפא ישוע את העיוור בשני שלבים?

ההקשר של הסיפור הוא עם נס ריפוי קודם שחולל ישוע בנסיונו 'לפקוח' את עיני השליחים שלא הבינו את משמע דבריו לכשאמר: "שימו לבכם, השמרו משאור הפרושים ומשאור הורדוס" (מארק 15:8). הם חשבו שהסיבה שישוע אמר את שאמר הייתה משום שלא היה להם מספיק לחם להפלגה. ישוע קרא להם עיוורים: "עיניכם לכם ולא תראו" (מארק 18:8). לא רק אנשים מחוץ לקהילת המאמינים צריכים רפואה. קיים עיורון בקרב קהילת המאמינים. חברי קהילה עם עיורון מסויים הרואים את האנשים מחוצה לקהילה כנתונים סטטיסטיים ואובייקטים לא יבחינו או ישימו ליבם ליתנוקות שבאמונה במשיח שעוזבים את העדה דרך הדלת האחורית. חברי קהילה אלו צריכים את מגעו השני של ישוע לרפא אותם כדי שהם יוכלו לראות טוב יותר ויאהבו את הזולת כשם שאהבם ישוע.

הקהילה המתרכזת בזולת

”אל תעשו דבר מתוך תחרות, אף לא מתוך כבוד שווא, אלא בנמיכות רוח יחשב איש איש את העוה לנכבד ממנו. כל אחד אל ידאג רק לעניינו, אלא גם לענינו של זולתו. יהא בכם הלך רוח זה אשר הנה במשיח ישוע: הוא אשר הנה קנים בדמות אלהים לא חשב לשלל היות שנה לאלהים, אלא הריק את עצמו, נטל דמות עבד ונהנה כבני אדם; וכאשר הנה בצורתו כאדם, השפיל עצמו וצית עד מות, עד מות בצלב. על כן הגביהו אלהים מאד ונתן לו את השם הנעלה על כל שם“ (פילי 3-5).

באילו דרכים צריכים עקרונות אלו לשלוט בחיינו ולהשפיע על הדרך שבה אנו מתייחסים לא רק לחברי קהילת המאמינים אלא גם לחברי הקהילה הסובבת אותנו? כשהיה עלי-אדמות לא חשב ישוע על עצמו. על סדר יומו תמיד היה הרצון לדאוג לטובתם של הסובבים אותו. מרבית פעילותו עסקה במתן תשומת לב לאלו שכביכול הפריעו את הלך הדברים בבקשות כגון זו של יאיר לבוא לביתו ולרפא את בתו ששכבה על ערש דווי. 'הפרעה' זו נגרמה על-ידי אישה שדיממה במשך 12 שנים (מארק 43-21:5). קהילת המאמינים במשיח היא רגליו וידיו עלי-אדמות. ישוע אהב אנשים יותר מכל דבר אחר וקהילת מאמינים השייכת לו באמת תלך בעקבותיו ותמלא אחר הדוגמה שהשאיר לה. לקהילות מאמינים יש מטרות וזה חשוב. אהבה ללא תנאים כלפי הזולת תוביל אותנו לעיתים לצאת מגדר המטרות, במיוחד אם מטרות אלו אינן עולות בקנה אחד עם אהבתנו ומטרתן של אלוהים ורצונו שנבטא אהבה זו. עבור קהילות רבות טבילות עומדות בראש סדר העדיפויות. טבילה היא אירוע נפלא. היא קיום השליחות של ישוע במתי 19:28. אולם מהי המוטיבציה של הקהילה שלכם? האם היא אנוכית? האם היא נעשית על-מנת להראות את הקהילה באור יפה ולשבח את רועה הקהילה? או האם קהילת המאמינים באמת רוצה שאנשים בקהילה הסובבת אותם יהנו מהחיים העשירים הקיימים במשיח (יוח' 10:10) ולקבל כל מה שישוע מציע להם משום שרצונם לראות רק טוב לקהל היעד? קהילת מאמינים מסויימת ניהלה בית תמחוי בשכונת מצוקה בעיר. רועה הקהילה שם אמר: 'עלינו לסגור את בית התמחוי הזה משום שאין לנו טבילות מכאן'. קהילת מאמינים אחרת זה עתה סיימה לבנות בניין חדש להתכנסויות והייתה גאה מאוד בכך. כשהציע רועה הקהילה הזו שיוזמנו תושבי הסביבה לתוך הבניין לתוכניות כגון חופשה עם המקרא או לקבל איבחון רפואי ולחשוף אותם לאווירה של הקהילה, אחד השיקולים היו החשש שהשטיח החדש יתכלך ויתבלה, ושאוולי השירותים יושחתו. השוו את שתי הקהילות האלו לקהילה שנפגשה ליד פארק הסקייטבורד.

קיראו את הפסוקים שבשיעור היום. עד כמה משקפים הפסוקים את היחס שלכם לזולת? כיצד נוכל ללמוד להתנסות בהתכחשות לעצמנו הנחוצה לגילוי מרכיבים אלו באופיינו?

חומר נוסף למחשבה:

קיראו את הפרקים הבאים על-ידי אלן ג'יי ווייט - "הדוגמה שלנו" עמ' 17-28 בספר The Ministry Of Healing; "דְּבַר אֶחָד חָסֵר לָךְ" עמ' 518-523 בספר חמדת הדורות (גירסה אנגלית); והפרק "חיי החברה" עמ' 186-188, 190-192, 194-196 בספר My Life Today. "בכדי להגיע לכל קבוצה בחברה עלינו לפגוש אותם במקום בו הם נמצאים; משום שלעיתים רחוקות מאוד הם יחפשו אותנו מרצונם החופשי. לא מהבימה במרכז האסיפה יונעו לבבות המאזינים על-ידי אמת אלוהית. המשיח העיר את תשומת ליבם בכך שהתהלך בינותם וביקש לעשות להם טוב. הוא דרש אותם בתחביבים היומיים שלהם והציג עניין בלתי מעמיד פנים בענייני היום יום שלהם" - אלן ג'יי ווייט, 'My Life Today', עמ' 186.

כמה נכונה ההצהרה שרבים מהאנשים כיום מסיבות כלשהן לא יבקשו לבוא אלינו מרצונם החופשי. כמו שישוע ירד לכאן וביקש לבוא במגע איתנו כך נצטרך לעשות למען האחרים. במובן מסויים זה לא צריך להיות כל-כך קשה. ישנם כל-כך הרבה אנשים וצרכיהם רבים. עולמנו הוא מקום שבו כאב רב ובמקרים רבים כל מה שמחפש בן אנוש זה מישהו שיקשיב, לדבר למישהו ולהיות עם מישהו שאיכפת לו ממנו. וכקהילה עלינו לתת גם עזרה פיזית ברמה מסויימת ככל שנדרש. עלינו להיזהר שלא להיות אשמים במה שיעקב מזהיר מפניו: בעלי אמונה בלי מעשים להוכיח אותה. כמה מעניין גם שהוא כתב את זה בהקשר של התנהגות ולא דווקא דיאטה ולבוש אלא במתן עזרה לנוזקים (יעק' 14-17: 2). כולם יכולים להגיד שיש להם אמונה. הדרך שבה אנו מתנהגים עם שכנינו היא האומדן האמיתי לאמונה שלנו.

שאלות לדיון:

1. קיראו את יעקב 17-14: 2. כיצד תוכלו לעזור לקהילה שלכם שלא להיות אשמים במה שהזהיר יעקב?
2. חישבו על מספר דמויות מקראיות שהתנהגו בצורה יוצאת מן הכלל בלי אנוכיות ונתנו שירות איכפתי. לדוגמה: "בְּיַפּוֹ הַיְתֵה תִלְמִידָה וַיִּשְׁמָה טְבִיתָא, פְּלוֹמֵר צְבִיָּה, וְהִיא רַבַּת מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמְרֻבָּה בְּגִמְלֵי חֶסֶדִים" (מע"ה ש 36: 9). איזה מעשים טובים אתם עושים באיזור שלכם?
3. קל מאוד לעשות מעשים טובים כשכולם רואים ואנחנו מקבלים שבח על כך. ומה עם עשיית מעשים טובים בסתר ושאינן להם שכר עכשווי ושללא אחד לא איכפת מכך?
4. מישהו שאל משיחי: 'מהי תכלית חייך?' הלה הגיב: 'לתת ולא לבקש שום דבר חזרה'. עד כמה כוללת תשובה זו את הגישה שהמשיחיים צריכים לאמץ?